

Привіт, незнайомко

КУПИТИ

Кохання зовсім не сліпе. Воно просто трохи недобачає.

На Сейді Монтгомері зненацька звалилося все: ось вона святкує найбільше досягнення, пройшовши у фінал конкурсу художників-портретистів, — а тоді отямлюється в лікарні зі сліпотою на обличчя. Вона може бачити, проте всі обличчя схожі на шматочки пазла, які ніяк не хочуть складатися в одну картинку. Уявіть, що намагаєтеся читати книжку догори дригом та ще й іноземною мовою — тепер Сейді так бачить обличчя.

Дівчина бореться за омріяну перемогу в конкурсі та піклується про старенького собаку Арахіса. Ще й переживає сімейні негаразди. Начебто цього всього замало, додаються два чоловіки, у яких Сейді... закохується? Чи ж це просто фізичний потяг? Або спроба втомленого мозку забути про проблеми? Гіршого часу для заплутаних почуттів і не дібрати.

Якби принаймні щось у житті Сейді було хоч трохи гаразд, вона впоралася б. Та це все вже занадто. Однак іноді для того, щоб знайти, треба припинити шукати. А деякі люди з'являються лише тоді, коли на них зовсім не очікуєш.

Чи зможе Сейді поглянути на життя інакше та досягти своєї мети?

Оригінальна назва книжки: Hello, Stranger

ПЕРШИМ, кому я зателефонувала, був тато. Я пройшла відбір на конкурс від Північноамериканської асоціації портретистів, який може змінити всю мою кар'єру, й одразу набрала його номер. Сама не знаю чому.

Бо зазвичай я йому не телефоную — принаймні не з власної волі. Ні, на день народження, День батька й Новий рік дзвоню, але якщо він раптом не бере слухавку, я залюбки записую миле голосове повідомлення, додаю: «Ойой, мені так шкода, що я тебе не застала» — і на тому свій обов'язок вважаю виконаним. Але щоб отак просто поговорити — ніколи. І боже збав чимось ділитися!

Ба більше: мета мого життя — щоб батько нічого про мене не знав. Не знав, що в мене в кишенях вітер гуляє. Не знав, що в мене в кар'єрі провал за провалом, хоча я сама обрала стежку в житті. Не знав, що в мене розвалилися чергові стосунки і я переїхала у свою «непридатну для життя» студію, бо нема чим платити за нормальне житло. Усю цю інформацію я ретельно приховую від батька — він визнає про це, тільки якщо інакше ніяк. Натомість я вже давно вигадую численні байки про свої успіхи для нього й Люсінди, моєї лихої мачухи. Для них я завжди «краще не буває» та «вся в робо-ті», а справи «просто пречудово». І не скажу, що я брешу на-вмисно, ні, я просто самовіддано приховую правду.

А правда така, що вісім років тому я начхала на всі татові поради й кинула навчання на медичному факультеті та перешла на факультет образотворчого мистецтва.

— Образотворче мистецтво? — перепитав батько з таким виразом обличчя, наче вперше чув ці слова. — І як саме випускники факультету образотворчого мистецтва заробляють на життя?

— Просто хочу стати художницею, — відповіла я, низавши плечима.

Не брехатиму, що він добре відреагував.

— Тобто ти хочеш сказати, — мовив тато, і жилка в нього на скроні набрякла, — що прагнеш поховання в могилі для жебраків?

— Ну, я не казала, що прагну саме цього, — насупилася я.

Можливо, тато хотів, щоб я стала лікаркою, бо він сам був лікарем. А може, він просто не хотів, щоб я стала художницею, бо художницею була мама. Однак про це ми ніколи не говорили.

— Ти вирішила кинути хорошу кар'єру — і хороше життя — заради того, щоб займатися нікому не потрібними речами за три копійки?

— Якщо подивитися на це під таким кутом, то ідея справді не дуже вдала.

— Це жахлива ідея! — резюмував він, наче тут і думати не було про що.

— Ти забуваєш про два важливі факти, — зауважила я, а батько мовчки чекав, поки наведу йому ці факти. — Я ненавиджу медицину, — сказала й загнула один палець, — і я люблю мистецтво.

Гадаю, ви вже здогадалися, що жоден із тих фактів не здався йому переконливим. Він повідомив мені, що я просто розбещена нерозумна дитина, яка в житті не бачила страждань. Хоча щодо останнього можна було б і посперечатися, і ми обоє це знали.

Хай там як, це все не мало значення. Він не міг вирішувати, ким мені бути — це моє життя, і жити його мені.

А от програвати тато не любив.

— Коли залишишся без копійки, навіть не думай просити мене про допомогу. Ти самостійна. Якщо вже обираєш свій шлях, то й ітимеш ним сама.

— Із чотирнадцяти років ні про що тебе не просила, — зауважила я.

Тут тато підвівся, скрипнувши стільцем об підлогу, що зазвичай означало кінець розмови. Кінець розмови й, схоже, кінець батьківських обов'язків.

Досі пам'ятаю, з якою рішучістю я дивилася йому вслід. Навіть смішно згадувати. «От почекай, я тобі покажу! — думала я з праведним вогнем в очах. — Ти ще пошкодуєш, що не вірив у мене!».

Спойлер: не показала.

Принаймні поки що.

Відтоді минуло вісім років. Я таки здобула ступінь бакалавра з образотворчого мистецтва, але на церемонію вручення дипломів до мене ніхто не прийшов. Із папірцем у руках я гордо прокрокувала повз усі родини, які робили знімки на згадку, і тріумфально виїхала з університетської стоянки своєю побитою «тойотою», яку ми з моєю подругою Сью розмалювали яскраво-рожевими язиками полум'я для арт-параду автомобілів.

А що далі? Роки й роки непомітності. Я брала участь у численних конкурсах, і в жодному не перемогла. Я надсилала свої роботи на виставки, і їх не приймали. Я перебивалася портретами (людей і тварин) із фотографій на замовлення на Etsy по сотні доларів за штуку, але цього навіть на оренду не вистачало.

Проте щоразу, розмовляючи з татом, я вдавала процвітання. Бо того дня він мав слухність: мене, схоже, таки поховують у могилі для жебраків. Та я радше погоджуся на ту могилу, ніж визнаю, що він говорив правду.

Можливо, саме тому я й зателефонувала йому, щоб розповісти про конкурс. І річ не тільки в тому, що це був престижний конкурс, і не в купі грошей, які отримає переможець. Думаю, мене так спокусила можливість триумфально йому про це повідомити, що я перестала тверезо мислити.

Крім того, чи не в кожного з нас десь глибоко в душі, як вогник, жевріє бажання здобути визнання батьків, еге ж? Навіть по стількох роках розчарувань.

Я так раділа тому листу, що зовсім забула: батькові на все начхати.

І тут мені пощастило (хоча це не така вже й дивина) — він не відповів. Мене переадресувало на голосову пошту. Отже, я могла покласти слухавку й набрати тому, кому не байдуже.

— Що?! — заволала моя подруга Сью, почувши новину. — Оце ти даєш!
— Вона тягнула оте «є», мабуть, добру хвилину. Дає-е-е-е-е-е-е-еш.

А я просто насолоджувалася моментом.

— Головний приз — десять тисяч доларів, — додала я, коли її «є» завершилося.

— Боже милий. Та ти ще більше даєш!

— А знаєш, що ще круто?

— Що?

— Фінальна виставка, коли судді обиратимуть переможця, проходитьиме тут, у Г'юстоні.

— Я думала, цього року вони в Маямі.

— Це торік там було.

— О, так тобі навіть не доведеться нікуди їхати!

— І це чудово, бо в мене, як завжди, грошей немає!

— Ну все, це доля!

— А чи не занадто для долі? Це мені на користь чи це навпаки поганий знак?

— Не буває занадто для долі, — відрізала Сью. А потім додала так, наче відповідала на запитання: — Отже, домовилися.

— Про що домовилися?

— Ми влаштуємо вечірку!

Господи, ці вже мені екстраверти.

— Вечірку? — перепитала я, намагаючись опиратися.

— Вечірку! Вечі-і-ірку! — Сью майже проспівала в телефон. — Роками життя видавало тобі епічні стусани! Гайда нарешті відсвяткуємо твій успіх! Може епічні стусани трохи занадто, але нічого. Не скажу, що вона аж так перебільшила.

— А коли? — запитала я, і мене аж у піт кинуло від усвідомлення неминучості великого прибирання.

— Сьогодні ввечері!

Сонце майже сіло.

— Та я ж не можу влаштувати ве... — почала я, але вона вже все вирішила.

— У тебе на даху. До речі, ми так і не справляли твого новосілля, от і відсвяткуємо все й разом.

— Для новосілля потрібна оселя, а в мене халупа, — виправила я.

— Ну новохалуп'я! — Сью вже було не спинити.

— А твої батьки не заперечуватимуть? — спитала я.

Містер і місис Кім були власниками будинку, і, якщо чесно, я не мала там мешкати.

— Якщо це вечірка для тебе, то в жодному разі ні.

Насправді Сью корейською звали Су Хьон, але імміграційне бюро дещо її американізувало. Вона також розчарувала родину, вступивши на факультет образотворчого мистецтва, — власне, там ми й заприятелювали, — хоча батьки в неї дуже добрі люди й не вміють довго сердитися. Мене вони, можна сказати, прийняли в родину й дражнили Сью, називаючи мене своєю улюбленою донькою.

Якщо коротко, вечірки не уникнути.

Ми зі Сью були як Оскар і Фелікс: вона — радісна, енергійна оптимістка, яка завжди хапається за будь-які екстравертні ідеї. А я постійно опираюся, та зрештою неохоче здаюся.

— Слухай, ну неможливо організувати вечірку за дві години, — запротестувала я.

— Приймаю виклик! — оголосила Сью. — Я вже надіслала всім повідомлення.

Я не здавалася, хоча розуміла, що вже програла.

— Моя квартира зовсім не годиться для вечірки! Вона й для життя не дуже годиться.

Тут Сью не мала чим крити: я спала на розкладачці, яку знайшла на звалищі. Та все одно мої протести були марними.

— А ми всередину навіть не заходитимемо. Усі будемо на вулиці. Повісимо ліхтарики, запросимо класних людей. Тобі лишається тільки вина купити.

— У мене немає грошей на вино.

Сью зовсім не подобався такий мій настрій.

— Так, скільки людей узяло участь у першому етапі конкурсу?

— Дві тисячі, — я почала здаватися.

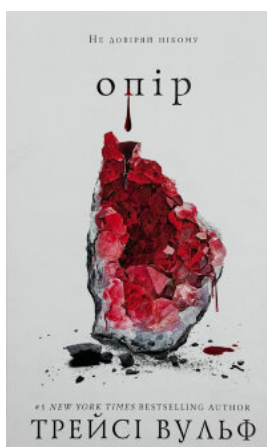
— А скільки пройшло у фінал? Десять.

— От бачиш! Ти вже перемогла тисячу дев'ятсот дев'яносто інших учасників! — вона зробила паузу, щоб надати ваги своїм словам. Потім клацнула пальцями: — Що для тебе перемогти тих дев'ятьох?

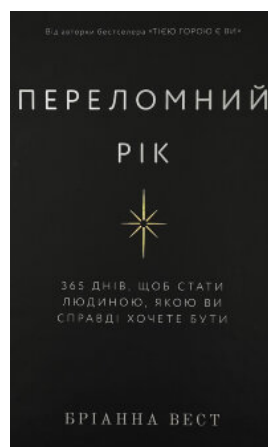
— А до чого це?

— До того, що ти от-от виграєш десять тисяч. Тому можеш собі дозволити одну пляшку вина.

Рекомендована література

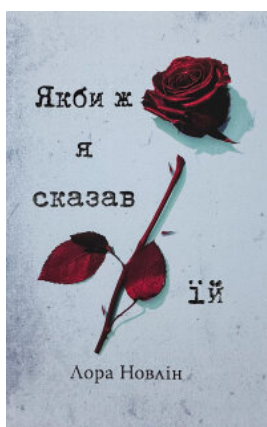
Жага. Книга 2: Опір

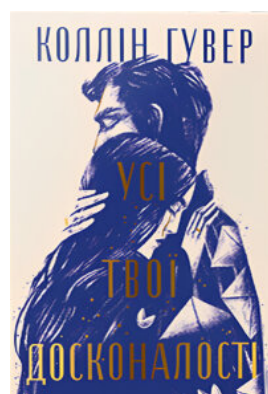
Переломний рік. 365 днів, щоб стати людиною, якою ви справді хочете бути

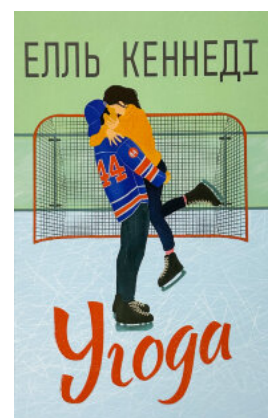
Якою я була

Якби ж я сказав їй

Усі твої досконалості

Угода

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ